

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 24.

Ottende Session.

11te Møde.

Torsdagen den 11te December.

(Fortf.)

Æscherning (fortsat): Naar saa den ærede Minister betragter dette som en Art Chimaire, som Noget, der kunde være meget smukt, naar det blot i Birkeligheden fandt Sted, saa kommer jeg atter tilbage til, at Intet er farligere for en Regjering, end naar den kofetterer med Egennyttens og ikke troer paa, at Mennesker kunne lade sig drive af Andet. At den er nødt til at beregne og regne paa Egennyttens i sine Handlinger, er Gøt; men at den stiller den op som et Princip, der skal være det ledende ved Lovgivningen, er et Andet.

Der er et lille Punkt, som jeg ikke skulde have rørt ved, fordi det er saa ganske personligt; men da den ærede sidste Taler har talt derom, skal jeg ogsaa vise, hvorlidt der behøves for at forandre en Mand's Ord og Gjærning, for at faae det til at blive noget ganske Andet. Den ærede Minister — om Forlæbelse, jeg meente det ærede Medlem (Steen), Minister in spe vilde jeg ønske — sagde, at jeg havde været Skyld i, at Rangforordningen ikke blev affkaffet. Nei, det har jeg ikke været Skyld i. Jeg har været Skyld i, forsaavidt en enkelt Mand kan være Skyld i Noget, at det ikke er blevet til en Grundlovsbestemmelse, at ingen Rang eller Titel maatte have i dette Titelland, og min Grund dertil har været, at jeg har holdt mig overbevist om, at medens det allerede skulde være vanskeligt nok at holde

Grundloven til at bestaae, værnende om Bælgenes Ret i det Hele taget, saa vilde Grundloven slet ikke kunne bestaae, naar man tog denne Art af Tatovering bort. Jeg betragter Titler og Ordener som den moderne Tids Tatovering. Regjerne sætte Udmærkelsestegnene paa deres Skind, og vi sætte dem paa vor Skole; men ligesom vi ville finde mange Regere, som hellere ville lade sig slaae, end Farven vasse af sig, saaledes ville vi ogsaa finde, at der vil gaae en Tid hen, forinden Folk gaae hen og aflægge denne Strammerering ved deres Navn og dette Dangleri paa deres Skole, og jeg erklærer endnu engang, for at man ikke skal tage feil af min Mening, at jeg ikke paa nogen Maade bebrejder noget enkelt Menneske, at han gjør det; thi jeg veed, at han er født og opdraget deri, og at det kan koste en vis Overvindelse, at lade det være. Jeg veed meget godt, at den, der træder ind i en Stue som Kammerraad og forøvrigt ikke er meget værd, træder bedre derind end den, der er meget værd, men har simple Klæder paa. — Alt det veed jeg, og derfor fortænker jeg Ingen i, at han anskaffer sig gode Klæder, for at gjælde igjennem Klæderne, og endnu mindre, at han anskaffer sig Titler, naar han betaler for dem, for at gjælde ved Titler, saa at jeg haaber, at ogsaa det ærede Medlem skal finde, at jeg endnu ikke i nogen Henseende er i Uoverensstemmelse med mig selv. Naar han derimod spørger om Rangforordningen, saa har jeg netop paa Steder, hvor det kunde betyde Noget, raadet til at lade Titelvæsenet bestaae uden Rangforordning, fordi jeg har paastaet, at Rangforordningen var grundlovsstridig, hvorimod Titelvæsenet ikke var det;